

До 200-річчя від дня народження Т.Г.Шевченка

Юність Тараса

З своїх рідних братів і сестер Тарас більш усіх любив сестру Ярину, і от за що, як сам він мені говорив. Будучи ще малою дитиною, літ шести, він забажав піти туди, де “кінець світу”, де небо впирається в землю, і подивитись, як там “жінки кладуть на небо прачі”. От раз після обіду знявся він і пішов прямо шляхом: йде та йде, вже й сонце починає заходити, а кінця світу не видно. Тарас розсудив, що він запізно вийшов з дому і сьогодні не дійде до “кінця світу”. Він вернувся додому і другого дня, ледве що почало сходити сонечко, він, не говорячи нікому й слова, рушив в дорогу. Пройшовши до села Пединівки (верстов чотири за Кирилівкою), він здивувався, що є ще села, крім Кирилівки. Минувши Пединівку, він узяв ліворуч, перейшов через лісок і вискочив на чумацький шлях. Тут йому захотілося і їсти, і пити і втомився він дуже, а “кінецьсвіту” все-таки був далеко. Спочивши трохи, пішов далше; коли ж назустріч йому їде валка чумаків. Чумаки, бачачи, що так нерано (сонечко стояло вже на вечірнім упрузі) і мала дитина никає попід лісом, спинили Тараса і спитали: “Чий ти, хлопче?”.

- Батьків та материн.

- Відкиля йдеш?

Тарас сказав рукою в один бік.

- Куди ж ти йдеш?

Він вказав рукою на другий бік і промовив: “Туди”.

- Чого ж ти туди йдеш?

- Хочу подивитися, де кінець світу, - одповів Тарас і попросив у чумаків води напитися. Чумаки дали води і хліба і, боячись, щоб на дитину вночі не напала звірюка, взяли його, посадили на віз, дали йому в руки батіг і повезли. На щастя, вони їхали через Кирилівку... Вернувшись додому, Тарас застав, що брати й сестри (матері вже не було) пороли гарячку, шукаючи його. Старший брат хотів його за це побити, але вступилася за Тараса сестра Ярина, не дала бити і посадила вечеряти галушки.

В.Г.Шевченко, троюрідний брат Тараса Шевченка